



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobců: a) V. M.
 b) Z. A.
 oba státní příslušnost Ázerbájdžánská republika
 oba zastoupeni Mgr. Beatou Kaczynskou, advokátkou sídlem Český
 Těšín, Masarykovy sady 76/18

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
 sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 6. 2019 č. j. OAM-468/ZA-ZA11-
ZA05-R2-2017 a č. j. OAM-467/ZA-ZA11-ZA05-R2-2017, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2019 č. j. OAM-468/ZA-ZA11-ZA05-R2-2017 a
č. j. OAM-467/ZA-ZA11-ZA05-R2-2017 se **zrušují** a věci se vracejí žalovanému
k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit na nákladech řízení žalobců částku 20 226 Kč, a to státu na účet Krajského soudu v Ostravě ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. V záhlaví označenými rozhodnutími žalovaného žalobcům nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).
2. Proti rozhodnutím žalovaného podali oba žalobci v zákonné lhůtě žalobu, kterou v průběhu řízení doplnili. Řízení o žalobě žalobce a) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2019 č. j. OAM-468/ZA-ZA11-ZA05-R2-2017 a řízení o žalobě žalobkyně b) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2019 č. j. OAM-467/ZA-ZA11-ZA05-R2-2017 – věci sp. zn. 63 Az 36/2019 a sp. zn. 63 Az 37/2019 byly usnesením ze dne 20. 8. 2019 č. j. 63 Az 36/2019-15 spojeny ke společnému řízení s tím, že jako věc hlavní je vedena věc sp. zn. 63 Az 36/2019.
3. Oba žalobci navrhli, aby rozhodnutí žalovaného byla zrušena a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Žalobci namítali, že jsou u nich splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, a to ve formě azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, minimálně pak ve formě doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Uvedli, že mají obavy z návratu do Ázerbájdžánu vzhledem k příkořím, kterým tam čelili z důvodu křesťanství, ke kterému konvertovala žalobkyně b) a ke kterému po odchodu z Ázerbájdžánu konvertoval také žalobce a). Poznamenali, že přezkoumávaná správní rozhodnutí jsou již v pořadí druhými správními rozhodnutími vydanými v předmětné věci s tím, že předchozí rozhodnutí žalovaného byla na základě jejich žalob zrušena rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 11. 2018 č. j. 63 Az 21/2018-64 a věci byly vráceny žalovanému k dalšímu řízení. Žalobci následně citovali z uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě a konstatovali, že po zrušení správních rozhodnutí žalovaný doplnil do správních spisů jako další podklady Informaci OAMP ze dne 3. 7. 2018, Ázerbájdžán, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Informaci Mezinárodní organizace pro migraci 2018 – Údaje o zemi Ázerbájdžán a Informaci OAMP ze dne 9. 4. 2019, Křesťané v Ázerbájdžánu – Demografie, legislativa, ochranné mechanismy a postavení ve společnosti. K těmto podkladům žalobci namítali, že v případě informace OAMP ze dne 3. 7. 2018, Ázerbájdžán, Bezpečnostní a politická situace v zemi, se jedná pouze o aktualizaci zprávy, obsažené ve správním spise již dříve. Z hlediska obsahového se jedná o téměř totožný dokument, který žádným způsobem nedoplňuje dřívější skutková zjištění o nové skutečnosti. Stejně je tomu v případě Informace Mezinárodní organizace pro migraci 2018 – Údaje o zemi Ázerbájdžán. I v tomto případě se dle žalobců jedná o aktualizaci předchozí zprávy, která navíc neobsahuje žádné informace, jež by byly relevantní z hlediska prověření jejich azylového příběhu, v návaznosti na otázky nastolené ve zrušujícím rozhodnutí soudu. Zcela novým podkladem opatřeným žalovaným je tedy pouze Informace OAMP ze dne 9. 4. 2019, Křesťané v Ázerbájdžánu – Demografie, legislativa,

ochranné mechanismy a postavení ve společnosti. Z tohoto dokumentu plyne, že přestože Ústava Ázerbájdžánu zaručuje svobodu vyznání, je náboženská aktivita v zemi velmi silně kontrolována státem. Dokument uvádí příklady omezení, jež jsou vůči náboženským skupinám uplatňována (odmítání registrace, pokutování nelegálních setkávání křesťanů, deportace, pokutování držení náboženské literatury). Žalobci namítali, že předmětný dokument neobsahuje informace, z nichž by bylo možné dovodit, že v návaznosti na útoky a ústrky, jimž jako křesťané čelili, jsou státní orgány Ázerbájdžánu schopny a ochotny poskytnout jim účinnou ochranu, resp. že státní orgány potlačují projevy netolerance většinové muslimské společnosti vůči křesťanům. S ohledem na výše popsany obecně restriktivní přístup státu vůči náboženským skupinám, zejména protestantům, lze spíše dovodit, že takovou ochranu mohli jen stěží očekávat. Poukázali také na to, že v označené zprávě se dále uvádí, že podle MZV USA žijí křesťané především v hlavním městě Baku a jeho okolí. Lze tak dovodit, že není možné po nich spravedlivě požadovat, aby svou situaci řešili tím, že se odstěhují mimo hlavní město. Žalobci vyslovili přesvědčení, že podklady shromážděné ve správních spisech nelze ani po jejich doplnění označit za zcela dostatečné pro posouzení jejich situace v intencích zrušujícího rozsudku krajského soudu. Současně vytýkali správnímu orgánu, že skutková zjištění, která na základě této zprávy učinil, neodpovídají obsahu uvedené zprávy. Jako příklad uvedli závěr obsažený na str. 7 rozhodnutí ve věci žalobkyně b) o tom, že se může ve své vlasti v případě ohrožení obrátit na státní orgány s žádostí o pomoc. Takovýto závěr nemá oporu v doplněném dokazování, stejně jako závěr, že i pokud by se setkala s laxním přístupem policie a nebyla jí tedy účinná ochrana poskytnuta, jí nic nebrání přestěhovat se na jiné místo v Ázerbájdžánu. Obdobně to platí v případě skutkových zjištění žalovaného učiněných ve vztahu k žalobci a). Žalobci mají naopak za to, že informace, které plynou z výše zmíněné zprávy „Křesťané v Ázerbájdžánu“, bylo spíše namísto interpretovat tak, že tyto potvrzují oprávněnost a důvodnost jejich obav, a tedy splnění zákonných podmínek pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, a to podle § 12 písm. b) zákona o azylu, příp. splnění podmínek minimálně pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, § 2 písm. b) zákona o azylu.

4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Především odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí a citoval dále z rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 Azs 326/2018 z 13. 6. 2019 a uvedl, že velmi pečlivě na podkladě informací o zemi původu zhodnotil postavení křesťanů v Ázerbájdžánu. Byť se jedná o muslimský stát, není cílem státní politiky pronásledování křesťanů a ani se tak dle objektivních zpráv neděje. Dle žalovaného z dostupných informací o situaci křesťanů v Ázerbájdžánu rovněž vyplynulo, že jejich obecná situace není závažná a samotná skutečnost, že osoba vyznává křesťanskou víru, nebo k ní konvertovala, nezakládá riziko budoucího ohrožení. Ač mohou být sankcionovány některé nepovolené náboženské aktivity a náboženské skupiny (nejen křesťanské), čelí administrativním problémům při registraci, tato skutečnost žalobce v minulosti nijak nezasáhla a z jejich vyjádření nelze dovodit, že by na ně tento stav měl mít v případě návratu jakýkoliv dopad. Uvedl dále, že náboženství je v Ázerbájdžánu obecně považováno za soukromou věc a náboženství hraje v životě Ázerbájdžánců zejména kulturní roli a není klíčovým faktorem pro politická a sociální rozhodnutí. To dle žalovaného potvrzují i slova žalobkyně b), která před rokem 2016 žádnou víru nevyznávala a nábožensky aktivní nijak nebyla. Ačkoliv se mohla setkat s ústrky ze svého okolí – rodiny a sousedů, tyto problémy nelze podřadit systémovému postoji ázerbájdžánské

populace ve vztahu ke křesťanům, ale spíše pod potíže, které byly vedeny v osobní rovině mezi ní a jejími známými, kteří její konverzi nelibě nesli. Výše uvedené tedy odůvodňuje závěr, že jednak intenzita ústrků v případě žalobců není objektivní, a dále, i když ústrky žalobci z jejich pohledu pociťovali celkem intenzivně a toto vůči nim bylo konáno ze strany soukromých osob z okolí jejich bydliště, danou záležitost neřešili, o pomoc na státní orgány se neobrátili. Z daného příběhu dle žalovaného nelze dojít k závěru, že by stát či státní orgány jednání jednotlivců vůči žalobcům podporovaly, tolerovaly či jim nebyly schopny poskytnout přiměřenou ochranu. Obecná nespokojenost či nedůvěra ve státní orgány nezakládá opodstatněné obavy z pronásledování. Skutečnost, že v zemi původu žalobců existují určité problémy, samo o sobě rovněž není důvodem k udělení některé z forem mezinárodní ochrany.

5. U jednání žalobci setrvali na svých stanoviscích k věci.
6. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění, v mezích žalobních bodů, při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.r.s.) a po provedeném dokazování dospěl k závěru, že žaloby jsou důvodné.
7. Ze správních spisů bylo zjištěno, že v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce a) kromě jiného uvedl, že je státním příslušníkem Ázerbájdžánské republiky, ázerbájdžánské národnosti, celý život byl ateistou a během dvou měsíců, kdy byl v Německu, přešel na křesťanskou evangelickou víru. Politické přesvědčení nemá. Jeho manželka Z. A. žádá o mezinárodní ochranu společně s ním. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je skutečnost, že jeho manželka přešla na křesťanskou víru. Kvůli tomu byl vyloučen z normálního soužití, byl urážen, plivali kvůli tomu po něm. Bylo to denně. V kavárně odkládali stranou nádobí, ze kterého jeho manželka pila. Docházelo k tomu, že manželku uráželi, házeli po ní brambory. Situace byla pro něho neúnosná, uráželo to jeho mužskou hrdost. Měl problém se udržet v klidu a obával se, aby někoho nenapadl. Před konverzí jeho manželky navštěvoval kavárnu, kde hrál s přáteli hry. Poté, co jeho manželka konvertovala ke křesťanství, neměl na tyto akce přístup, byl vykazován, nikdo se s ním nebavil. Útoky se stupňovaly, byl v neustálém stresu a pod tlakem. Vše vyvrcholilo tím, že prodělal srdeční kolaps. Pokud by v listopadu 2016 Ázerbájdžán neopustili, má za to, že situace by byla špatná. Obával se, že ho někdo zabije, nebo by situaci neustál zdravotně. Mohlo se stát cokoliv. Fyzicky nikdy nebyl napaden. Vše se odehrávalo pouze ve verbální rovině. Nikdy nechtěl jít do žádného konfliktu. S problémy se na nikoho neobracel, protože by se v Ázerbájdžánu pomoci nebo řešení nedovolal. Myslí si, že došlo-li by k nějakému incidentu a obrátil se na policii, strávil by tam nějakou dobu a nakonec by byl on ten špatný a musel by zaplatit úplatek. S podobnou situací nemá osobní zkušenost, protože se od policie drží zpět. Jeho manželku napadali sousedé, známí, lidé, kteří s nimi byli ve styku. Špinili jeho jméno a jméno manželky. Vyslovil domněnku, že by nemohl svoji situaci řešit přestěhováním, protože by situace pro křesťany byla stejná všude. V Ázerbájdžánu sice žijí i jiní křesťané, ale ti jsou křesťany od narození. U žadatele a jeho manželky je situace jiná. Vyvstává totiž otázka, proč nesouhlasí s Mohammedem a přechází k jiné víře. Sice byl po celý předchozí život ateista, ale nedával to najevo. Se státními orgány své vlasti neměl problémy. Vyslovil obavu, že v případě návratu do vlasti, buď jeho, nebo manželku někdo zabije. Srdeční potíže začal mít v září roku 2016. Léčba probíhala částečně v nemocnici, po většinu doby

se léčil doma. Vlast opustil v polovině listopadu 2016 letecky přes Budapešť, poté pokračoval do Dortmundu. Následně zůstal v Německu a dne 12.6.2017 byl v rámci dublinského řízení převezen na území ČR. Do států EU cestoval s českým vízem. Jedná se o jeho druhou žádost o mezinárodní ochranu. Poprvé požádal o mezinárodní ochranu v Německu v roce 2016.

8. Žalobkyně b) v žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice a v rámci pohovoru k této žádosti kromě jiného uvedla, že je státní občankou Ázerbájdžánské republiky, hlásí se k ázerbájdžánské národnosti a vyznává evangelické křesťanství. Nemá politické přesvědčení a nikdy nebyla politicky aktivní. Je vdaná, její manžel V. M. požádal o mezinárodní ochranu společně s ní. Z vlasti vycestovali 14.11.2016. Cestovali z Baku do Budapešti a poté pokračovali letecky do Dortmundu. Cestovala s českým vízem. 12.6.2017 pak byla z Německa transferována v rámci dublinského řízení do České republiky. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je skutečnost, že v dubnu 2016 přešla na křesťanskou víru. Od té doby byla pod neustálým nátlakem ze strany sousedů a známých. Byla urážena, plivali na ni, vyhrožovali jí a napadali ji. Bylo jí vyhrožováno znásilněním a pobodáním. Cítila se v nebezpečí. Jelikož má děti v Německu, rozhodla se, že vycestuje. Ohledně svého vyznání doplnila, že do dubna 2016 byla v podstatě ateistkou. Islám ji nepřesvědčil, četla korán, ale nepřesvědčil ji, neporozuměla mu. Křesťankou se zpočátku stala na popud dcery, která žila v Německu, kde přestoupila ke křesťanství. Více se začala o křesťanství zajímat. Přečetla si Bibli, to ji velice naplnilo a rozhodla se, že se stane křesťankou a nechá se pokřtít. Hlásí se k evangelické církvi. Žalobkyně dále podrobně popsala, jak se stala křesťankou. V dubnu proběhla registrace, následně v říjnu 2016 se konal křest. Asi měsíc po registraci se rozneslo, že se stala křesťankou. Poté začala být slovně napadána. Po křtu se situace rychle zhoršila. Uvědomila si, že je v ohrožení života. Byla odsuzována nejprve nejbližší rodinou, dále přáteli, někteří známí se od ní odvraceli. Jsou to všichni muslimové. Byla nařčena z kacířství, její dveře byly popsány výkaly a bylo na nich napsáno, že má místo okamžitě opustit, nebo jí bude hrozit smrt. Výkaly měla neustále u dveří nebo na dveřích. Nemohla ani chodit nakupovat na trh, protože tam po ní házeli jablky a bramborami. Byla vulgárně napadena. Sousedi, kteří byli přísní muslimové, jí vyhrožovali, že pokud se rychle neodstěhuje, tak je zabijí. Také jejich víru rozhlásili ostatním sousedům. Žalobkyně vyslovila názor, že se se svými problémy nemohla obrátit na policii, protože ta by se přiklonila k druhé straně, ona sama potíže s policií nikdy neměla. Obávala se také o zdraví svého manžela, který na tom nebyl dobře, prodělal infarkt, byl pod tlakem. Dostala se do situace, že nemohla ani jít na nákup. Terčem útoků se stal i její manžel, který v září 2016 prodělal infarkt. Byl napadán kvůli její víře, lidé ho uráželi, ponižovali, říkali mu, že není mužem na svém místě a že oni mu ukáží, co se s takovými ženami dělá. Manžel se rozčiloval, byl pod tlakem, až prodělal infarkt. O možnosti přestěhovat se na jiné místo a vyhnout se potížím se sousedy uvažovala, ale nakonec k tomu nepřistoupili, protože by nemohla navštěvovat modlitební místa. Kvůli dostupnosti modliteben by se nemohli stěhovat daleko a nedostali by se tedy mimo dosah těch lidí. I pokud by se přestěhovali, zase by se našel někdo, kdo by jí činil potíže. Odejít mimo Baku na venkov, kde jsou všichni zahalení, je nemyslitelné. Ázerbájdžán je z 95 % islámský, její víra by vyplynula na povrch. Byla napadána i sousedkou, která ji nejdříve přesvědčovala o tom, že její volba je špatná, argumentace se stupňovala, až jí dotyčná žena začala vyhrožovat, že ji ukamenuje, říkala jí, že je špinavá a špatná. Ženy, které se seskupily kvůli incidentu, informovaly své muže, kteří se na výhrůžkách také podíleli. Kvůli víře

byla vykázána i z pohřbu své známé. V červenci 2016 jela do Německa na návštěvu za synem, protože její psychický stav byl špatný a potřebovala se odreagovat. O azyl tehdy nežádala, protože se musela vrátit za manželem a čekali, že se situace uklidní. Když v září 2016 postihl manžela infarkt, rozhodli se vycestovat. Učinili tak poté, co skončila léčba manžela. I ona má zdravotní problémy, trpí vysokým krevním tlakem a psychickými potížemi. Tyto započaly právě kvůli uvedeným problémům. Po psychické stránce se její zdravotní stav po vycestování z Ázerbájdžánu zlepšil. Nikdy neměla potíže se státními orgány své vlasti. Ke svým tvrzením žalobkyně doložila 5 listů zdravotní dokumentace, fotografie ze svého křtu v Ázerbájdžánu, certifikát z účasti na náboženském setkání v Německu, potvrzení Evangelické křesťanské baptistické církve v Baku a potvrzení Volného evangelického společenství v Nürnbergu.

9. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Ázerbájdžánu. Při posouzení žádosti žalobců žalovaný konkrétně vycházel z Informace OAMP – Ázerbájdžán, Křesťané v Ázerbájdžánu, demografie, legislativa, ochranné mechanismy a postavení ve společnosti, Zprávy Mezinárodní organizace pro migraci – Ázerbájdžán, Údaje o zemi, 2018, Informace OAMP – Ázerbájdžán – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 3. 7. 2018. Správní orgán dále vycházel z výpovědí žalobců a dále z podkladů doložených žalobci ohledně jejich křesťanské víry, přičemž správní orgán tvrzení žalobců o tom, že jsou věřícími křesťany, nerozporoval.
10. Z protokolů o seznámení se s podklady rozhodnutí plyne, že žalobci byli se všemi podklady seznámeni. Dne 17. 6. 2019 oba žalobci prostřednictvím své zástupkyně podali písemné vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, v němž namítali, že Informace OAMP ze dne 3. 7. 2018 a Informace IOM neobsahují údaje, které by byly nové nebo relevantní pro posouzení jejich azylového příběhu. Ve vztahu k Informaci OAMP ze dne 9. 4. 2019 sdělili, že dokument vypovídá o problémech křesťanů v Ázerbájdžánu a nedá se z něho dovodit, že by pro ně byla v Ázerbájdžánu dostupná účinná ochrana před náboženskými problémy nebo možnost vnitřního přesídlení.
11. Ze správních spisů se dále podává, že žalovaný žádné další podklady pro vydání rozhodnutí do správních spisů již nezakládal a následně vydal žalobou napadená rozhodnutí.
12. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce a) o udělení mezinárodní ochrany jsou problémy s rodinou, sousedy a okolím z důvodu, že jeho manželka – žalobkyně b) konvertovala ke křesťanství. Uvedl, že většina obyvatel Ázerbájdžánu je islámského vyznání a vyvíjí na křesťanskou menšinu nesnesitelný tlak. Tvrzeným důvodem žádosti žalobkyně b) o udělení mezinárodní ochrany je skutečnost, že byla ve vlasti vystavena ústrkům a výhrůžkám ze strany sousedů, rodiny a známých z důvodu přijetí křesťanské evangelické víry.
13. Podle ust. § 2 odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.
14. Podle ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu, původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území

státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

15. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
16. Pronásledováním je jak jednání, které vede k porušení neomezených lidských práv, tak souběh různých opatření, jež by sama o sobě nebyla pronásledováním, ale ve svém součtu jsou stejně závažná jako zásah do těchto práv [tzv. „pronásledování na kumulativním základě“ (viz rozsudky NSS č. j. 5 Azs 7/2009-98, č. j. 5 Azs 66/2008-70)]. Za pronásledování může být považováno mimo jiné i použití psychického násilí.
17. Krajský soud shodně jako v předchozím rozsudku činí závěr, že ve vztahu k jednání blíže neoznačených osob (sousedů žalobců, lidí z jejich okolí, členů rodiny) v souvislosti s konverzí žalobkyně b) na křesťanskou víru, spočívající ve výhrůžkách sousedky, že žalobkyni ukamenuje, dále ze strany sousedů, že pokud se žalobci neodstěhují, tak je zabijí, také v urážkách a ponižování, že je žalobkyně špinavá a špatná, v neustálém slovním napadání i na veřejně přístupných místech, v nařčení z kacířství, v tom, že po žalobkyni na trhu házeli jablky a bramborami, že dveře bytu žalobců byly popsány výkaly s výhrůžkou, ať místo okamžitě opustí, nebo jí bude hrozit smrt, a také v tom, že oba žalobci byli vylučováni z normálního soužití, byli uráženi, bylo po nich pliváno, lze mít za to, že tyto útoky samy o sobě ještě nedostáhly intenzity pronásledování. Vypovídají však o velmi nepřátelském naladění osob vůči žalobcům z důvodu konverze žalobkyně b) ke křesťanskému náboženskému vyznání, přičemž žalobci označili původce těchto ataků jako osoby muslimského vyznání. Již v předchozím rozsudku ve věci žalobců soud konstatoval, že bylo tedy třeba na pozadí dostatečně aktuálních, důvěryhodných, objektivních a zejména přesných (adresných) informací o zemi původu posoudit, zda v souvislosti s popsánými útoky vůči žalobcům a projevy náboženské netolerance vůči osobám křesťanského náboženského vyznání (soud dodává ke konvertitům, jako je tomu v případě žalobců), nehrozí žalobcům v zemi původu zacházení, které by již dosahovalo intenzity pronásledování, ať již svými jednotlivými nejzávažnějšími projevy nebo případně sérií méně intenzivních ústrků, které by ve svém souhrnu a při dlouhodobém účinku mohly představovat pronásledování na kumulativním základě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 4/2012-67 a výše uvedená definice pronásledování).
18. Krajský soud po prostudování spisů je nucen konstatovat, že žalovaný sice v napadených rozhodnutích poukazuje na situaci příslušníků tradiční křesťanské menšiny, čemuž nelze nic vytknout, nevěnoval se však konkrétně situaci samotných konvertitů, kteří v převážně muslimské zemi přešli na křesťanství. Žádný z podkladů založených ve správním spise se konverzí k jinému náboženství a postavením konvertitů vůbec nezabývá, podklady neobsahují žádné informace o dostupnosti ochrany před útoky ze strany soukromých osob vůči konvertitům ke křesťanství a možnosti využití této ochrany, konkrétně pak o tom, jaké jsou poznatky z praxe, zda je jim tato ochrana poskytována. Podklady nevypovídají

vůbec o funkčnosti a účinnosti ochrany, o tom, jak jsou ázerbájdžánské orgány nakloněny pomoci osobám, které konvertovaly ke křesťanství a právě z tohoto důvodu čelí různým útokům ze strany soukromých osob, a jaká je vymahatelnost práva, tedy zda se občané mohou účinně bránit proti nábožensky motivovaným napadením. Krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 66/2008-70, v němž soud uvedl, že pokud z dostupných zpráv o zemi původu plyne existence obecně účinného právního systému, který však v praxi není schopen zajistit pro určitou specifickou skupinu (či jednotlivce) účinnou ochranu, nelze takový právní systém považovat za dostatečný, i kdyby pro většinu populace jinak dostatečný byl. Podklady pro rozhodnutí obsahují toliko obecné informace o situaci v zemi původu a o křesťanské náboženské menšině. Zjištění o reálné možnosti obrátit se na policii v případě poškození způsobeného trestnou činností se vztahuje toliko k obecné kriminalitě. Krajský soud je proto nucen konstatovat, že žalovaný svým postupem nezjistil skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), shromážděné důkazy zahrnuté ve správním spise nejsou způsobilé potvrdit neexistenci důvodů relevantních z hlediska případného udělení některé z forem mezinárodní ochrany, příp. doplňkové ochrany. Krajský soud proto opětovně z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu [(§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.] rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž je vázán právním názorem krajského soudu.

19. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a uložil žalovanému zaplatit na nákladech řízení žalobců, kteří měli ve věci zcela úspěch a byli zastoupeni ustanovenou zástupkyní, na nákladech řízení částku 20 226 Kč a uložil žalovanému povinnost zaplatit tyto náklady státu podle § 149 odst. 2 o.s.ř., zákona č. 99/1963 Sb., v platném znění, lhůta k plnění byla stanovena podle § 160 odst. 1 o.s.ř., aplikovaných na základě § 64 s.ř.s. Náklady řízení sestávají z nákladů právního zastoupení, a to z odměny za tři úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, sepisu písemného podání ve věci samé – doplnění žalob a účasti u jednání dne 19. 11. 2019. Jeden společný úkon á 2 480 Kč za každého zastoupeného - § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) za užití § 12 odst. 4 téže vyhlášky, podle kterého se odměna snižuje o 20 % při zastoupení dvou osob u společných úkonů. Odměna za tři úkony právní služby pro dvě zastoupené osoby činí celkem 14 880 Kč (2 480 Kč x 3 x 2). K nákladům řízení dále náleží režijní paušál ve výši 300 Kč za jeden společný úkon (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tedy ke třem úkonům právní pomoci je to částka 900 Kč (300 Kč x 3). K nákladům řízení dále náleží náhrada za ztrátu času v souvislosti s cestou zástupkyně žalobců k jednání dne 19. 11. 2019, a to dle § 14 odst. 3 advokátního tarifu v rozsahu celkem čtyř půlhodin po 100 Kč, což je 400 Kč a náhrada jízdného ve výši 535,68 Kč za použití motorového vozidla zn. Audi, RZ X, při ujetí 96 km na trase Český Těšín – Ostrava a zpět, při kombinované spotřebě paliva 4,4 l motorové nafty, ceně paliva dle vyhlášky č. 333/2018 Sb., 33,60 Kč/l a paušální náhradě 4,10 Kč/km. Zástupkyně žalobců je plátkyní DPH, tudíž jí náleží k odměně a náhradám rovněž 21 % DPH ve výši 3 510,29 Kč (21 % z částky 16 715,68 Kč).
20. O nákladech ustanovené zástupkyně bude rozhodnuto samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 19.11.2019

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně